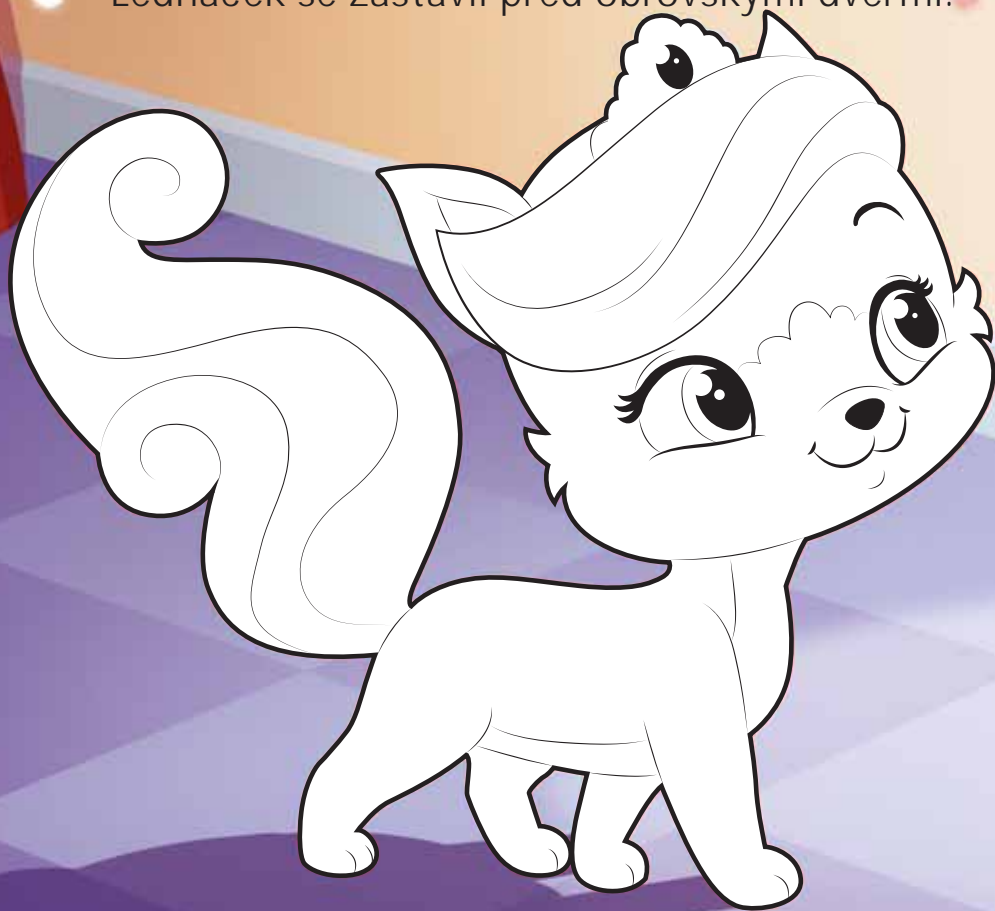

Byl krásný slunečný den a **Zrzka** si hrála na zámecké pláži. Vtom její pohled upoutalo pronikavě jasné světlo. Záře byla blíž a blíž... až se před jejíma očima proměnila v blyštivého ledňáčka. Ledňáček zamířil do **Arielina zámku**. „Vzhůru za dobrodružstvím!“ pomyslela si Zrzka a rozhodla se ptáčka sledovat.

Kouzelný ledňáček ji zavedl až do zámku. Zrzka vesele skotačila chodbou, plná nadšení a zvědavosti. Ledňáček se zastavil před obrovskými dveřmi.

Zatřepetal křídly a zazpíval krásnou melodii. Vtom se před nimi vynořil nádherný zámek a leďňáček vletěl přímo do něj. Kotě se usmálo pod fousky...

...a skočilo za ním!

Ťzzzum!

Ťžžžž!

Ťšššš!

„Páni!“ vyjekla Zrzka, když se propadala labyrintem třpytivých spirál a světelných kotoučů.

Zrzka se točila a obracela, až přistála
tlapkami vzhůru přímo na podlaze.

„U všech
škeblí!“

neodpustilo si kotě.

Zrzka se ocitla v podivném paláci plném
pelíšků.

„To je krása!“ šeptala ohromeně.

„Vítej
v Pelíškově, drahá,“

oslovil ji ledňáček.

„Není času nazbyt. Říkají mi paní Pírková
a potřebuji tvoji pomoc!“

„Já jsem Zrzka a jsem...“

„...moc ráda, že jsi tady!“ vpadl jí do řeči neznámý poník.

„Jsem Podkůvka.
Vločka má potíže!
Pospěš za mnou!“

Poník vedl Zrzku a paní
Pírkovou na balkon.

„U sumčí
šupiny!“

vykřikla Zrzka.

„Co se stalo?“

„Vločka nechala puštěnou sprchu
a voda přetekla z vany!“

vysvětlovala Podkůvka.

Zrzka spatřila chundelatého psíka,
jak se vyděšeně drží okraje pelíšku.

„Podkúvko!“

volala zoufale Vločka,

„pomoc!“

